

II duminică de Paști – 12 aprilie 2015

DUPĂ OPT ZILE A VENIT ISUS - Comentariu Evanghelic al P. Alberto Maggi OSM

In 20,19-31

¹⁹ În seara aceleiași zile, prima a săptămânii, deși ușile locului în care erau discipolii, de frica iudeilor, erau încuiate, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” ²⁰ Zicând aceasta, le-a arătat mâinile și coasta. Discipolii s-au bucurat văzându-l pe Domnul. ²¹ Atunci, Isus le-a zis din nou: „Pace vouă! Așa cum m-a trimis Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi”. ²² Și, spunând aceasta, a suflat asupra lor și le-a zis: „Primiți pe Spiritul Sfânt. ²³ Căroră le veți ierta păcatele, vor fi iertate; căroră le veți ține, vor fi ținute”. ²⁴ Însă Toma, unul dintre cei doisprezece, care se numea „Geamănul”, nu era cu ei când a venit Isus. ²⁵ Așadar, ceilalți discipoli i-au spus: „L-am văzut pe Domnul!” Dar el le-a zis: „Dacă nu voi vedea în mâinile lui semnul cuielor și nu-mi voi pune degetul în semnul cuielor și nu-mi voi pune mâna în coasta lui, nu voi crede”. ²⁶ După opt zile, discipolii lui erau iarăși înăuntru, iar Toma era împreună cu ei. Isus a venit, deși ușile erau încuiate, a stat în mijlocul lor și a zis: „Pace vouă!” ²⁷ Apoi i-a spus lui Toma: „Adu-ți degetul tău aici: iată mâinile mele! Adu-ți mâna și pune-o în coasta mea și nu fi necredincios, ci credincios”. ²⁸ Toma a răspuns și i-a zis: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!” ²⁹ Isus i-a spus: „Pentru că m-ai văzut, ai crezut. Fericiți cei care nu au văzut și au crezut”. ³⁰ Isus a mai făcut înaintea discipolilor și multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta. ³¹ Acestea însă au fost scrise ca să credeți că Isus este Cristos, Fiul lui Dumnezeu și, crezând, să aveți viață în numele lui.

Primele cuvinte pe care Isus le pronunță discipolilor săi, care erau așcuși de frica de a avea același sfârșit precum maestrul lor – ordinul de arestarea era pentru întregul grup a lui Isus – sunt: **Pace vouă!** Nu este o urare, o invitație, Isus nu spune: **Pacea să fie cu voi**, ci este un dar, Isus le dăruiește lor pacea.

În termenul **pace** este adunat tot ceea ce participă la plinătatea vieții omului, într-un cuvânt la **fericire**, deci Isus se prezintă precum un dar de plinătate a fericirii. Și apoi imediat le arată lor de ce trebuie să fie fericiți, de fapt le arată mâinile și coasta, adică le arată permanența semnelor iubirii, cu care Isus și-a dat viața pentru discipoli săi.

De fapt în momentul arestării Isus le-a spus soldaților: **Dacă mă căutați pe mine, lăsați pe aceștia să plece.** Este păstorul care și-a dat viața pentru oile sale. Apoi Isus din nou repetă acest dar al păcii, dar de data aceasta este pentru că îl comunică umanității. De fapt, după ce a repetat **Pace vouă!**, Isus adaugă, **Așa cum m-a trimis Tatăl ...**, Tatăl a trimis Fiul să demonstreze o iubire până la sfârșit, **asa vă trimit și eu pe voi.**

Isus invită discipoli săi să continue în timp oferta de viață a lui Isus. De aceea comunică lor aceeași capacitate de iubire, adică le comunică Spiritul Sfânt. Activitatea lui Isus, care în această evanghelie este descrisă precum aceea a mielului care ridică păcatul lumii, și ridică păcatul lumii trimițând asupra persoanelor pe Spiritul Sfânt, care este continuată în comunitatea sa.

Trebuie să propună și să ofere fiecărei persoane o plinătate de viață, o plinătate de iubire. Apoi Isus continuă spunând: **Căroră le veți ierta păcatele, vor fi iertate; căroră nu le veți**

ierta, nu vor fi iertate, acesta este verbul folosit de evanghelist. Ce vrea să spună Isus? Nu oferă o putere pentru uni, ci o capacitate, o responsabilitate pentru toți.

Comunitatea trebuie să fie lumina care strălucește în întuneric. Cei care trăiesc în întuneric și sunt atrași și vin să facă parte din raza de acțiune a acestei iubiri, au trecutul lor complet șters. Câți în schimb, văzând strălucirea acestei lumini, se retrag tot mai mult în întuneric – Isus le-a spus: **Cine face răul urăște lumina** – rămân sub cupola păcatelor comise, sub cupola întunecoasă a morții.

La această întâlnire a lui Isus cu discipolii săi nu era prezent Toma. Cum de Toma era absent? Discipoli s-au ascuns de frica de a avea același sfârșit a lui Isus. Toma nu are frică; Toma este cel care la momentul învierii lui Lazăr a spus: **să mergem și noi să murim cu El**. Toma nu este prezent și când îi spun că Isus le-a apărut, el nu exprimă necredința sa, ci disperata nevoie de a crede.

Și o face cu această expresie: **Dacă nu voi vedea în mâinile lui semnul cuielor și nu-mi voi pune degetul în semnul cuielor ...**, este echivalentul din română, când primind un mesaj și spunem: Nu pot să cred! Nu-i posibil!

Nu vrem să negăm faptul, înseamnă că este prea frumos. **După opt zile**, ritmul este cel al celebrării Euharistice. Este în Eucaristie că Isus se face prezent și comunică iubirea Sa. Isus se manifestă lui Toma care stă atent în a nu pune degetul în rănilor lui Isus, dar sfârșește în cea mai înaltă profesiune de credință din toate evangheliile.

Isus a fost descris la începutul evangheliei, ca Dumnezeu pe care nimeni nu l-a văzut niciodată și că în El s-a revelat, manifestat. Toma a înțeles, se adresează lui Isus numindu-l **Domnul meu și Dumnezeuul meu!** Pasajul se concludă cu o fericire. Creștini din toate timpurile nu sunt defavorizați față de cei care au făcut această experiență, ci dimpotrivă favorizați, pentru că au fericirea care nu a fost dată pentru discipoli. **Cei care nu au văzut și au crezut**, Isus îi numește **Fericiți**. Cei care cer un semn de văzut pentru a crede, Isus îi invită a crede pentru a deveni ei semnul pe care alți să-l poată vedea. Aceasta este Vestea Bună a lui Isus pe care comunitatea discipolilor este chemată să o poarte.